

HOUDT U VAN KRIELEN DIE STOER EN ROBUUST ZIJN? DAN INDIAN GAME BANTAMS

Zolang de raspluimveeteelt bestaat zijn er ook altijd liefhebbers geweest van Vechthoenders en Vechtkrielen. Het is echter zeer opvallend, dat de grote Vechthoenderrassen veel minder populair zijn dan de Vechtkrielen, echter zijn deze laatste niet allemaal even geliefd. Bijzonder in trek zijn de Modern en Oud-Engelse Vechtkrielen. Deze rassen weten heel wat liefhebbers aan te trekken. Wat minder wordt het reeds met de Maleierkrielen, die hun bewonderaars hoofdzakelijk in Twente hebben gevonden. Slechts weinige fokkers bemoeien zich met de Indische Vechtkrielen, doch er zijn gelukkig fokkers, die dit krielras door dik en dun trouw blijven, waardoor het ras in ons land voor uitsterven bewaard blijft.

Hoe merkwaardig toch deze weinige populariteit van dit ras. Wij voor ons geloven, dat ook hier het gezegde „onbekend maakt onbemind” gebruikt kan worden, want als men de fokkers van dit krielras mag geloven, dan is er geen mooier ras om zijn hart aan te verpanden.

Zolang wij in de pluimveeliefhebberij meelopen zijn er steeds enkele fokkers geweest, die de Indische Vechtkrielen fokten. Zo herinneren wij ons nog, dat

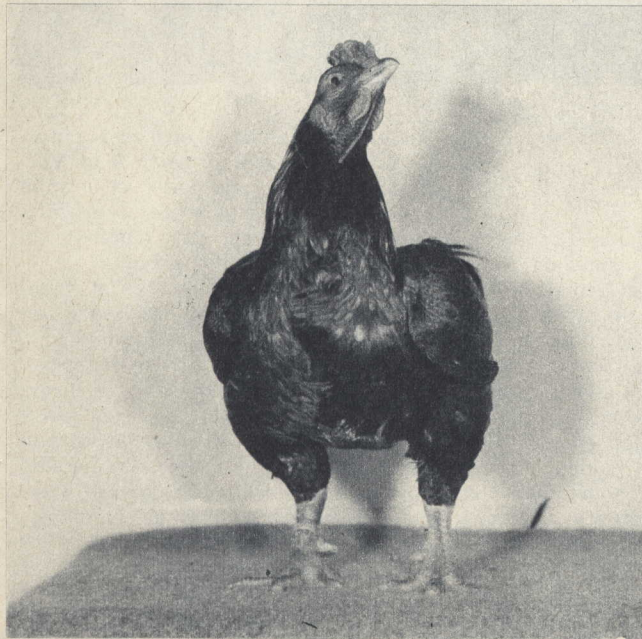
in de jaren dertig de zeer bekende keurmeester van toen, de heer J. Mantel te Huis ter Heide, het ras uit Engeland, waar het toen reeds tot in de perfectie gefokt werd, importeerde. In Twente waren het in diezelfde tijd de gebroeders Stegehuis, die hun dieren naar iedere tentoonstelling van importantie zonden en er successen mee boekten.

Direct na de tweede Wereldoorlog was het maar bedroevend gesteld met dit

ras, er was vrijwel geen dier meer over; reden waarom onze bekende dwerghoender-keurmeester, de heer J. J. van Dam tot importatie uit Engeland besloot. Jarenlang zagen we van hem buitengewoon mooie dieren, doch helaas is hij het ras niet trouw gebleven, echter neemt het nog wel een zeer speciale plaats in zijn hart in. Een geluk is het echter, dat deze fokker er wel voor gezorgd heeft, dat zijn prima stam in zeer goede handen is gekomen. Op elke grote expositie zien we nu van de heer Van Schuppen te Veenendaal nog dieren, die nazaten zijn van zijn vogels.

HET ONTSTAAN VAN HET RAS

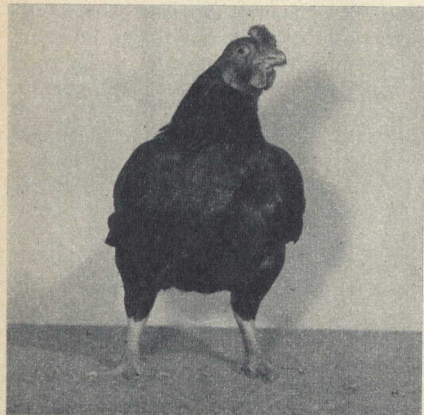
Evenals vele andere dwerghoenderrassen zijn ook de Indische Vechtkrielen met behulp van andere krielrassen, waaronder Vechtkrielen, gecreëerd. Zowel het grote als het miniatuur-Indische Vechthoen is, wat het type betreft, het beste te vergelijken met het Engelse hondenras, de bulldog. Een krachtig lichaam, dat zeer gespierd aanvoelt, is één van de eerste eigenschappen, die wij bij dit ras verlangen. Bovendien moet de brede stelling het Vechthoenderka-

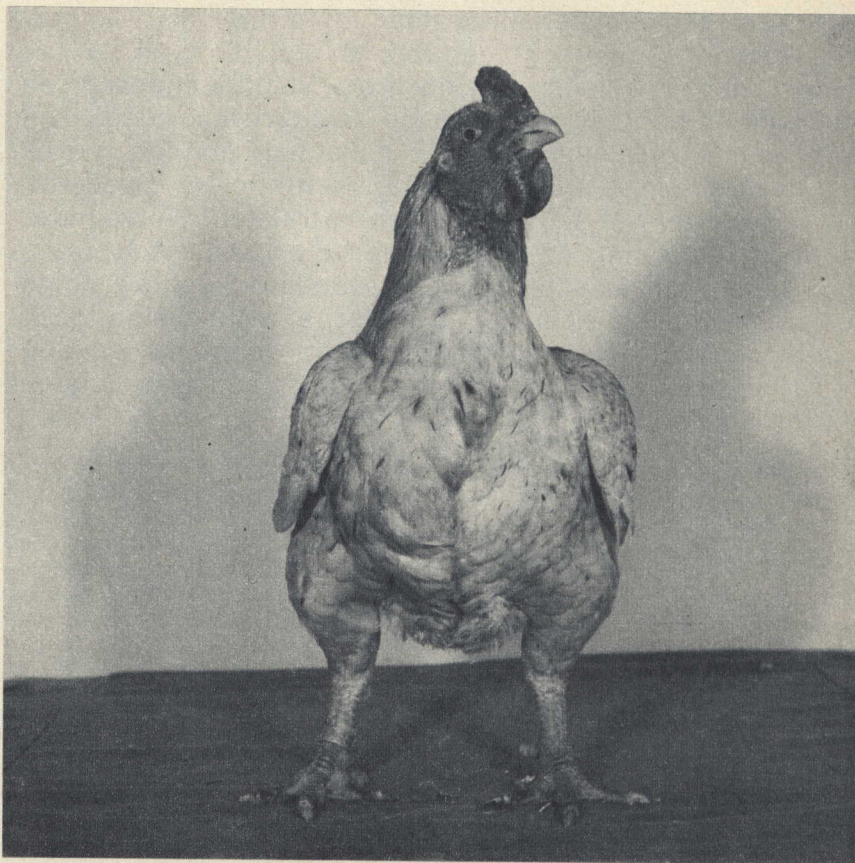
Deze zeer fraaie donkere Indische Vechtkrielhaan werd in 1962 door de heer J. J. van Dam op de tentoonstelling van „Avicultura” geshouwd en behaalde, zeer terecht, 1ste prijs Z.Z.G. Aan deze haan zijn de ronde vormen zeer goed waar te nemen en ook de korte, ronde en zeer dikke poten komen goed uit. Men ziet ook duidelijk de uitstekende schouders

Ook deze oude donkere Indische Vechtkrielhaan was een fokprodukt van de heer J. J. van Dam. Op de Hamdorff-Show 1961 kreeg het dier 1ste prijs Z.Z.G. De kam zouden we graag iets correcter zien, terwijl ook de formatie van de staart wat rommelig en verward aandoet, een euvel dat wel vaker bij dit ras voorkomt

De heer H. G. van Schuppen te Veenendaal heeft tegenwoordig een zeer goede stam Indian Game Bantams. Bovenstaande haan is een produkt van deze fokker en het dier kreeg op de dwerghoenderstentoonstelling 1966 te Hilversum 1ste prijs Z.Z.G. Alles is aan deze haan rond en gespierd. Vooral de zeer fraaie beenstelling valt op.

Jarenlang heeft de heer A. W. van Wulfften Palthe te Wierden goede Indische Vechtkrielen, zowel in de donkere als de Jubilee kleurslag in de kooien gebracht. De hierbij afgebeelde haan werd door deze fokker geshowd op de Hamdorff-Show 1962 en het dier kreeg de allerhoogste onderscheiding, nl. „U“. De uitstekende schouders vallen direct op en ook de pootdikte. Kortom een zeer fraaie vogel.

rakter accentueren. Voor de schepping van het ras zijn niet alleen de grote Indische Vechthoenders gebruikt, doch ook Aseels en Maleierkrielen, rassen die allemaal zeer nauw aan elkaar verwant zijn. De scheppers van de Indian Game Bantams hebben, zij het na heel veel moeite, een zodanige selectie en fokkerskunst bereikt, dat bij dit ras de typische dwerghoendereigenschappen voorhanden zijn, dit in tegenstelling tot een ander Vechtkrielras, de Maleierkriel, die door zijn forsheid en grootte niet zo'n uitgesproken dwerghoen is. In het begin van hun ontstaan werd het type van het ras enigszins geschaad door een nogal rijke vederontwikkeling, waardoor het typische tot uitdrukking kwam. Merkwaardig genoeg heeft deze langvederigheid zich nooit voorgedaan bij de grote naamgenoten. Het teveel aan veren heeft men reeds lang uitgebannen en vrijwel iedere Indische Vechtkriel laat nu, dank zij de krappe bevedering,

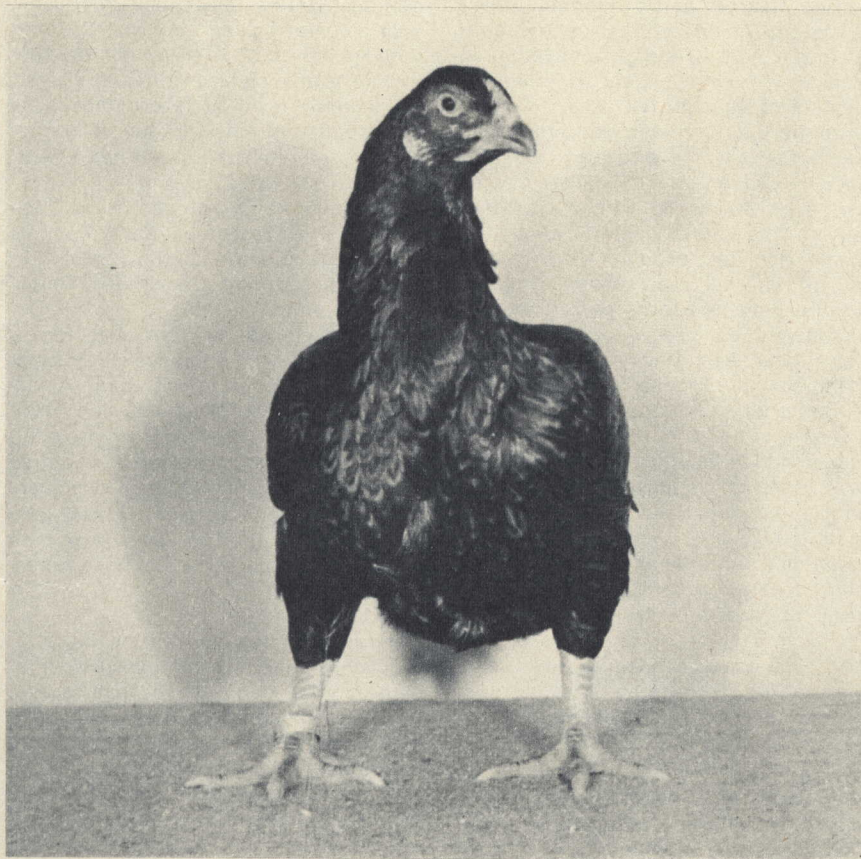
bepaalde gedeelten van de huid zien, zoals b.v. in de borst.

FOKPROBLEMEN

Het lichaam van de Indian Game-krielen laat vele tegenstellingen zien, waardoor de fokkerij er niet gemakkelijker op wordt. Men moet de juiste dwerghoendergrootte in het oog houden, echter staat hier tegenover, dat krachtige spieren en goed ontwikkelde botten vereisten zijn. We hebben hier dus te doen met twee uitersten en het is nu juist de kunst om de gulden middenweg te vinden, waardoor het één niet tekortschiet door het andere. Aan deze eigenschappen van verschillende aard kan men enigszins tegemoet komen door de voeding aan het ras aan te passen, doch de moeilijkheid blijft, dat hetgeen het ene kenmerk in de hand werkt, het andere afbreekt. Stelt men de voeding in op grove beenderontwikkeling, dan zullen de veren

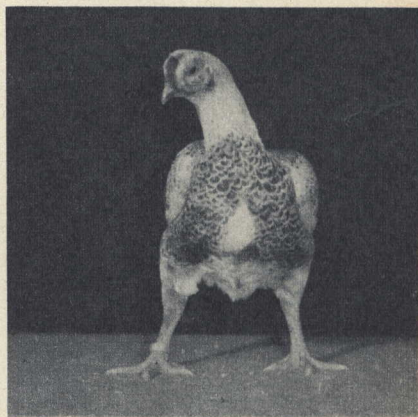
langer en, vanzelfsprekend, zachter worden, iets wat zeer ongewenst is. Voedert men echter op korte en krappe bevedering, dan zullen de botten zich minder ontwikkelen, wat de breedte en de stelling niet ten goede komt.

Uit het voorgaande kan men afleiden, dat de problemen rond de fokkerij van goede Indian Game-krielen talrijk zijn, doch we moeten deze moeilijkheden ook weer niet groter maken dan ze al zijn. Men moet de eisen, die aan een goede vertegenwoordiger van het ras worden gesteld, zodanig houden, dat de verhoudingen onderling gelijk blijven, waarmee we maar zeggen willen, dat dit ras niet al te klein gefokt moet worden, daar anders het ene kenmerk met het andere verloren zal gaan. Het is nu eenmaal een onmogelijkheid om onder een zeer klein dier grove poten te verlangen, etc. Dit is een ras, waarbij het in de allereerste plaats op het type aankomt en zo'n ras mag men niet al

Nevenstaande zeer fraaie donkere hen werd gefokt door de heer A. Dammer te Winschoten en was te zien op de tentoonstelling van „Avicultura" 1962. Het dier won 1ste prijs Z.Z.G. Een mooi dier met een zeer goede lichaamsvorm en een zeer brede stelling

Ook in de Jubilee kleurslag hebben we in ons land mooi materiaal. Bij deze mooie, ronde hen, die fraaie poten toont, valt ook de zuivere borsttekening direct op. Fokker: G. J. L. Steffens te Enschede

te klein gaan fokken, daar anders de vorm en het type zeker verloren zullen gaan.

In het kort gezegd, aan een Indische Vechtkrieltje dient alles grof en breed te zijn, d.w.z. voor zover het spieren en beenderen betreffen. Hier staat tegenover dat het gevederte niet overvloedig mag zijn, doch juist zo krap mogelijk. Het type van het ras vraagt, als het ware, om brede schouders en een zeer brede rug, eigenschappen die nog meer tot uitdrukking komen door de dunne hals met behang, dat kort is en niet tot op de schouders reikt. Het lichaam wordt naar de staart toe smaller. De rug wordt niet gevormd door een rechte lijn, doch is wat naar buiten gebogen. Men zou kunnen zeggen, dat een karperrug bij dit ras een eigenschap is. Door deze merkwaardige ruglijn, die bij meerdere Vechtrassen voorkomt, krijgt het lichaam, van boven af gezien een rond aanzien. Een zeer goede

vertegenwoordiger van dit ras laat aan alle zijden van het lichaam ronde vormen zien.

VERDERE EIGENSCHAPPEN EN KENMERKEN

De kop van een Indische Vechtkrieltje doet roofvogelachtig aan, hetgeen veroorzaakt wordt door de felle kopuitdrukking en de korte, brede, krachtige snavel.

De kop is in verhouding tot het lichaam nogal groot, wat speciaal opvalt bij de hanen. De wrede kopuitdrukking wordt nog versterkt door de wenkbrauwen, die niet alleen bij dit ras voorkomen, doch ook bij andere Oosterse rassen, zoals Maleiers en Brahma's. Deze wenkbrauwen, die gevormd worden door het enigszins overgebouwde schedeldak, mogen echter niet zo zwaar aandoen als b.v. bij de Maleierkrieltjes. Het gezicht is rond, vol en leyendig rood van kleur. Ook de kleur van de ogen doet ons aan

de Maleierkrieltjes herinneren, nl. lichtgeel. Vaak komt bij de Indian Games een weinig rood in de iris voor, een afwijking die we liever niet zien, doch indien aanwezig, door de keurmeester niet al te zwaar gestraft moet worden. De helgele kleur van de ogen is bij dit ras geen hoofdzaak, het gaat er meer om de uitdrukking, die uit de ogen straalt. Is deze stoutmoedig, om niet te zeggen wreed, dan kunnen we tevreden zijn. De gehele kop moet trouwens van moed en onbevreesdheid getuigen.

De kam is drierijig, mag niet groot zijn en moet stevig op de kop staan, iets wat bij de haan nog wel eens te wensen overlaat. Op de structuur van de kam van de haan is dikwijls nog wel het een en ander aan te merken. Van de drie rijen groeit de middelste vaak wat groot uit, iets wat de kop in zijn geheel een wat grof aanzien geeft. De oorlellen mogen ook niet te grof zijn en hebben

een fel rode kleur. De kinellen zijn kort en worden gescheiden door een onbevederde wam, die ook weer rood van kleur is. Het lichaam van de Indische Vechtkriel is het beste te vergelijken met de vorm van een ei, waarbij de stompe punt geacht wordt aan de borstzijde te zitten. Is het dier breed in schouders en borst en steken de schouders hoekig uit, waarbij ook de zeer krappe bevedering invloed uitoefent, dan hebben we te doen met een waardevol exemplaar, althans wat het type betreft. Korte aangesloten vleugels helpen mee de schouders te accentueren. De rug is kort en breed, vooral tussen de schouders en loopt naar de staart in een naar boven gebogen lijn af.

Het halsbehang van de hanen is ook zeer kort en krap, terwijl de middel-lange hals rechtop wordt gehouden.

OVERIGE STANDAARDEISEN

De korte, goed samengevouwen staart moet bij beide geslachten enigszins hangend gedragen worden. Door deze korte staart lijkt het lichaam breder en korter, feitelijk een optisch bedrog. Hiermede is echter de staart nog niet beschreven, vooral niet bij de hanen. Bij de manlijke exemplaren worden enige vrij smalle sikkels en bij-sikkels verlangd, waardoor bij de fokkerij minder moeilijkheden in de vorm

van de staarten van de hennen zullen optreden. Bij de hennen komen namelijk nogal eens brede en opgedragen staarten voor, terwijl een samengevouwen staart standaardeis is.

Bijzondere onderdelen van de Indian Game Bantam zijn de poten, die zeer dik en rond en geel van kleur moeten zijn. Hoe dikker en ronder de poten zijn en hoe verder deze uit elkaar geplaatst zijn des te beter is de algehele indruk van het dier. Boven de poten de dijnen, die eveneens gerond moeten aandoen. Een goede Indische Vechtkriel moet een stelling hebben alsof het dier ieder gevederte zeer krap zijn, wat vooral tot uitdrukking komt bij de hanen in de schouders en op het borstbeen, onderdelen, die kaal zijn. Is het ras te vederrijk en liggen de veren niet glad aan, dan gaat veel van de Vechthoender-indruk verloren.

Dit krielras heeft vrijwel geen nutwaarde, behoudens dan iets aan vleeswaarde. Het is een liefhebberij-vogel bij uitnemendheid, waaraan men veel aardigheid kan beleven. De leg is niet te best, al moet gezegd worden, dat de krielen beter leggen dan de grote naam-

genoten. Het ras vangt nooit vroeg in het voorjaar met de leg aan, waardoor het moeilijk wordt de dieren voor de zeer vroege tentoonstellingen klaar te krijgen. De kleur van het ei is bruinachtig en de grootte is, in verhouding tot de lichaamsgrootte van het hennetje, redelijk.

Broedsheid komt vrij veel voor, doch de hennen zijn totaal ongeschikt om als kloeken te dienen, daar zij door hun krappe bevedering de kuikens weinig warmte kunnen bieden.

Bij het samenstellen van de foktomen doet men er verstandig aan de toompjes niet groot te maken, daar de Indian Game-krielen, evenals vele andere Oosterse rassen, veelal een monogame aanleg vertonen, waardoor de haantjes slechts aan één of hoogstens twee hennetjes hun liefde betuigen. Maakt men de tomen dus te groot, dan loopt men kans vele onbevuchte eieren te rapen.

DE KLEURSLAGEN

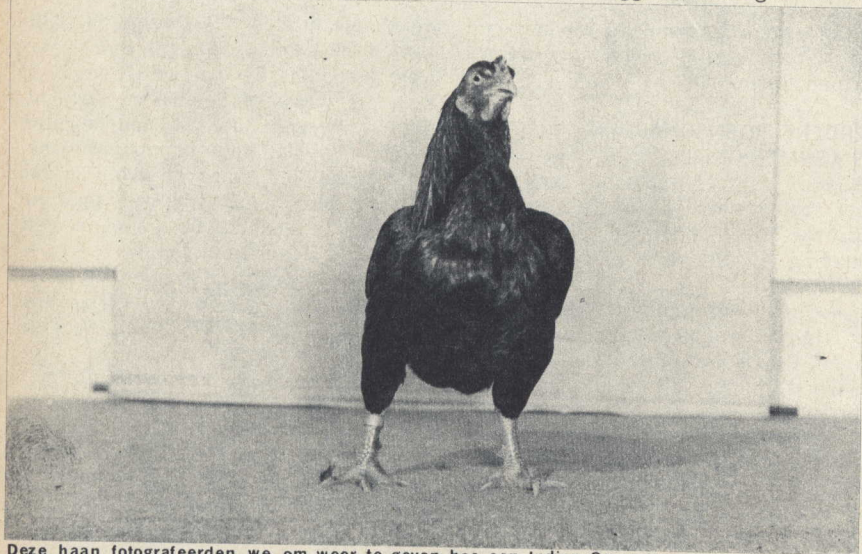
Het ras komt maar in enkele kleurslagen voor, waarvan de donkere, de dubbelgezoomde dus, de voornaamste is. In grote trekken is de haan van deze kleurslag geheel groenglanzend zwart, behoudens een mahonierood schachtstreepje in de hals, de grote en kleine slagpennen met een bruinrode rand aan de buitenvaan en de schouderdekveren en de rugveren doormengd met bruinrood. Het zakelbehang stemt in kleur en tekening geheel overeen met het halsbehang.

De kleur en tekening van het halsbehang van de hen komen geheel overeen met dat van de haan. Voor het overige gedeelte is de hen geheel mahonierood met een groenglanzende zwarte zoom en een evenwijdig daaraan lopende smallere binnenzoom. De dijnen zijn zwart, evenals de staartstuurveren, waarvan echter de twee bovenste weer dubbelgezoomd zijn.

Tevens kennen wij nog de jubilee-kleurslag, waarbij alle zwart van de dubbelgezoomde vervangen is door wit, hetgeen gepaard gaat met een iets lichter bruine kleur in de tekening.

Wij hopen met deze bijdrage te bereiken, dat meer liefhebbers het eens gaan proberen met Indian Game Bantams. Zij zullen van hun keuze geen spijt hebben.

C. AALBERS

Deze haan fotografeerden we om weer te geven hoe een Indian Game Bantam, van voren gezien, er niet uit moet zien. Dit dier is ij, vertoont weinig schouderbreedte en heeft bovendien te dunne poten. (Foto's: C. Aalbers)